

Sygn. akt V KZ 23/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Przemysław Kalinowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2020 r.,
zażalenia skazanego **M. P.**
na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 27 maja 2020 r., sygn. akt V KO 28/20,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II Aka (...),
wobec jego oczywistej bezzasadności,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

W dniu 26 lutego 2020 r. wpłynął do Sądu Najwyższego kolejny własny wniosek skazanego M. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II Aka (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K (...). We wniosku tym skazany wskazał na, jego zdaniem, nowe dowody i fakty, które mają świadczyć o jego alibi i niepopelnieniu przez niego przypisanych mu przestępstw.

Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 27 maja 2020 r., sygn. akt V KO 28/20, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone w całości przez skazanego M. P. . W zażaleniu zarzucił „nieuwzględnienie nowych okoliczności (dowodów) w sprawie” oraz pogwałcenie zasady prawdy materialnej. Stawiając powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o uwzględnienie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny ma miejsce w sytuacji, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

Wydając zaskarżone postanowienie Sąd Najwyższy rozważył wszystkie okoliczności podnoszone przez skazanego w jego wniosku z dnia 26 lutego 2020 r., jak również miał na uwadze treść wcześniejszych rozstrzygnięć Sądu Najwyższego w sprawach z jego wniosków o wznowienie przedmiotowego postępowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt V KO 78/17, z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt V KO 9/18, z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt V KO 84/18 oraz z dnia 12 sierpnia 2019 r., sygn. akt V KO 60/19). Zasadnie Sąd Najwyższy podkreślił, iż wniosek z dnia 26 lutego 2020 r., w znacznej części, jest tożsamy, w sferze motywacyjnej, z wnioskami złożonymi wcześniej przez skazanego. Pozwala to stwierdzić, że skazany po raz kolejny usiłuje zanegować swoje sprawstwo, wskazując na naruszenia prawa, jakich rzekomo miały się dopuścić zarówno organy ścigania, jak i orzekające w jego sprawie sądy, co w istocie miało doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Podzielić należy stanowisko wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu, iż we wniosku z dnia 26

lutego 2020 r. skazany nie przedstawił jakiejkolwiek argumentacji, którą można powiązać z przesłankami koniecznymi do wznowienia postępowania. Przedstawione powody upoważniały Sąd Najwyższy, orzekający w dniu 27 maja 2020 r., do wydania, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie z dnia 26 lutego 2020 r., wobec jego oczywistej bezzasadności.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.